

Vértes Judit
1037 Budapest, Bécsi út 314., D lpcs. II/5.

Kedves Judit!

Nagy örömmel vettem kezembe és meghatottan lapoztam egy fél éjjelen keresztül a második könyvedet a Tanító Úr-ról, kedves Édesapádról, az én tisztelt egykori Osztályfőnökömről.

Nem is tudom, hol kezdjem, talán a képeken.... Nagyon tetszik, hogy szinte minden oldalon képek vannak, melyek a szöveget oldják, háttérrel mutatnak hozzá. A szavak mögötti szélesebb világot a képek hozzák be, erősítik meg hihetetlen mértékben annak az olvasónak a számára, aki nem élt – nem volt gyerek- ezeken a helyeken. Akivel kisiskolásként nem foglalkozott a Tanító.

Szeretet árad minden történetből. Még a szomorúakból is.

S ez mindig kettős: az egyik a Tanítóé aki mindenre és mindenkire figyel a faluban, akinek a szegény és még szegényebb gyermek nem különbözik a jobban élő mesteremberétől, aki lelkesíti a falu népét a takarékosagra, gyűjtésre, kultúrára, lelki terhet vesz át, megértést sugároz minden gondolata, véleménye (talán az egyik ami nagyon a szembe ötlött kapkodó olvasásomban: a Háncscipő és talpalás), s mai valóságunkra utalva: akit a helybeli cigányság is fenntartás nélkül tisztel!

A másik a könyv írójáé: a cseperedő gyermek szeme már meglátta az egyedutai életet, az Apa jószágosan óriás alakja védőn emelkedik a kisgyermekéi fölé (a képek megint és megint; minden leírhatónál átfogóbban és mégis tömörebben láttatják ezt, 63., 73. oldal pld.), mélységes beleélésed villan ki a szöveg-kiegészítésekből, a felnőtt ismeretek adják a visszatekintés technikáját, az adatfelkutatást, a szorgos aprómunkát, de a gyermekkori élmények a kitörölhetetlen, eltéphetetlen kötődést.

Én, a nem közömbös olvasó, köszönöm Neked ezt a könyvet (is); rossz a szó, nem a könyvet, hanem a tartalmat és a beleszótt érzelmi töltést mely hajtott Téged. A TANITÓ, nekem tisztelt tanárom, tovább magasodik előttem. Emberi tartása, pedagógiai érzéke, néptanítói vénája, munkaszeretete, felelősségteljes habitusa (polgári iskolai vagy magasságos minisztériumi karrierutak.....hosszas tépelődés és mérlegelés után: NEM NEM és NEM... „Nem hagyhatom magára a falut, 200 gyermeket, meg a tantestületet sem”) itt is egy kivételes ember alakját rajzolja hibátlanul.

A letenye-egyedutai egykori tanulók mindezt híven leírják emlékezéseikben, a személyes élmények hitelességével erősítik meg a könyv minden sorát, azokat is természetesen melyek nem róluk szólnak pontosan. A Tanító Úr ezen a göcsej-peremi vidéken is maradó nyomokat hagyott, emberek lettek bizonyosan egy kicsivel jobbak, sorsok alakulhattak szebben (Karafiáth László).

Az Utószó-hoz BIZTATÁS:

Nem hiszem hogy Neked külön biztatás kellene a III. kötet megírásához, amit eddig olvastam abból világosan érezhető hogy végig fogod vinni a történetet.

Ennek anyagához szívesen és örömmel ajánlom a magam szerény forrásait, képek és névsorok a technikumból, pár kép a Zrínyiből, a tanár úr első osztályának utolsó naplója érdekes bejegyzésekkel.... s talán valami személyes beszámoló is, ennek az osztálynak az 50 éves találkozójáról, melynek központi helyén természetesen Vértes Imre osztályfőnökre emlékezés volt.....bármí más ami majd eszembe jut (pld az én osztálytársaim levelezési kapcsolatai, a technikum tanulóinak találkozóin összegyűjtött kapcsolati információk, ezek a Tapolczay Miklós Tanár Úr lányánál (Tapolczay Éva) férhetők hozzá Kanizsán....)

Várom a III. kötetet!

Jó egészséget és jó munkát kívánok,

szeretettel ölel

Cserfalvi Tamás

Budapest, 2010. május 8.